

Bygning findes Mænd, hvem det med fuld Tillid kan betros at være de 3 styrende Direktører; men naar Kongen kan udnævne dem, kan han ogsaa afstedige dem. Der maa være en vis Garanti for, at ikke et tilfældig tilstedeværende Ministerium kort Tid efter gaar hen og forandrer hele Principet, som er nedlagt i Loven. Man kunde dog tænke sig noget Saadant, som at et Venstreministerium — for at nævne Ordet rent ud — ikke strax, men om en 30—40 Aar, kunde blive kaldet af Kongen, at en Konge kunde finde Tillid til saadanne Folk, saa kunde man tænke sig — der er vist ikke Faa her i Salen, som kunde tænke sig — at en saadan Venstre-Finantminister kunde være en uduelig Person, som saa om en 30—40 Aar, naar de af den nuværende Finantminister udnævnte Direktører vare blevne ældede og graaned i Tjenesten, maaske kunde finde Anledning til at afstedige dem. Det var jo dog muligt, at en saadan Finantminister — man har jo Præcedens derfor — kunde sige som saa: Et Institut af saa stor Vigtighed for Landbruget og for Landbrugerne er bedst tjent med at komme under militær Kommando, og saa udnævnte en velkjent General til at være Direktør. Det kunde jo være, Valget var heldigt; men sandsynligheden taler for, at det vilde være uheldigt, saa jeg mener, at der maa være Bestemmelser her i Loven om, hvorledes Afstedigelse skal finde Sted. Men det, som den høitærede Finantminister lægger Vægt paa, det er, at det er saaledes funderet, at ikke enhver tilkommende Regjering kan gaa hen uden videre og forandre det; men saa ser jeg rigtignok ikke, at § 3 kan være fyldestgjørende, thi for at Verdensmarkedet skal have Tillid til et saadant Institut, hører der ogsaa i Virkeligheden til, at det er Lovgivningsmagten, der fastsætter og vedtager de Grundregler, hvorpaa det Hele skal baseres, og er det Lovgivningsmagten, der vedtager dem, er den ogsaa kaldet til at gjøre Forandringer deri. Søvrigt forstod jeg den høitærede Finantminister saaledes, at han heller ikke havde Noget imod, at dette blev optaget i Loven, men at det var mindre nødvendigt, og han ansaa det tilstrækkeligt, at det var Regjeringen, som gjorde det. Jeg tror dog, det er mere betryggende, at det er Lovgivningsmagten, som faar Indflydelse paa denne

Sag. — Det glæder mig ogsaa at kunne være i Overensstemmelse med den meget ærede Finantminister, naar han var i Modsetning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), der mente, at § 13 passende kunde forandres saaledes, at man fik en kongevalgt administrerende Direktør, som saa de andre valgte Direktører skulde kontrollere, nei, skal man have en kongevalgt Direktør, saa synes det mig selvfølgelig, at han bliver Formand og kommer til at kontrollere de andre. Men jeg kan ikke forstaa, hvorfor den høitærede Finantminister har saa meget imod Selvstyreprincipet i Kreditforeningerne. Han udtalte, at det kunde dog ikke give stor Kredit paa Verdensmarkedet, naar det var Laantagerne, Interessenterne selv, som saa at sige valgte Bestyrelsen, og altsaa paa en Maade ledede Forretningerne. Det forekommer mig dog, at Laantagerne netop er dem, som maa være mest omsindlige for at bevare et saadant Instituts Kredit, og at Erfaringen taler for Laantagerne; thi alle vore Kreditforeninger — maaske paa en enkelt nær — ere jo netop baserede paa, at Interessenterne selv vælge deres Direktør, og trods al Modstand have disse Kreditforeninger arbejdet sig frem til at indtage en meget smuk Stilling, saa at disse Foreningers Obligationer staa fuld Pari med Statsobligationerne, saa jeg synes virkelig ikke, der kunde være nogen stor Fare derved. Hvis man endelig anerkjender, at det dog er rimeligt, at Interessenterne have nogen Indflydelse paa Valget af en Bestyrelse, saa ser jeg ikke, hvad der skulde være i Veien for, naar alle Kreditforeningerne traadte ind i Banken, at de forskjellige Kreditforeningers Formænd fik kongelig Udnævnelse som Direktører i Banken. Saa snart de ophørte at være Direktører i deres Kreditforeninger, saa maatte de da ogsaa nødvendigvis afstediges fra dette Embede. Paa denne Maade forekommer det mig, at man fik fuld Betyggelse, i Særdeleshed naar Kongen saa ved Siden af udnævnte Formanden i Bestyrelsen. Naar Statutterne altsaa fastsættes ved Lov, og der kommer kongelig Udnævnelse for de af Kreditforeningerne valgte Direktører, tror jeg nok, at Banken vilde fremtræde overfor Pengemarkedet som et særdeles godt funderet Institut. Hvis man træffer en saadan Ordning, vil derved tillige opnaas,